

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΒ΄

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκαστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτησιαί. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 82.

21 Σεπτεμβρίου 1886

Ἡ ἈΣΗΜΗ ΑΔΕΛΦΗ

Ἀθήγημα

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἔδε προηγούμεν. φύλλον.]

Δ΄

Εἶχεν ἀληθῶς τὰς δυσκολίας τῆς ἡ ἀποστολῆς τοῦ Λιάκου. Τὰς ἀνελογίζετο μετ' ἀνησυχίας ὅτε ἔμεινε μόνος, ἀναχωρήσαντος τοῦ Κου Πλατέα. Εἶχε πολὺ ὁ ἴδιος συμφέρον εἰς τὴν καλὴν ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως, ὥστε ἐφοβεῖτο μὴ δὲν θεωρηθῆ ὡς ἀμερόληπτος ἢ μεσολάβησις του, μὴ δὲν ἐκληφθῆ ὡς πάντῃ εἰλικρινῆς ὁ ἐκ μέρους του ἔπαινος τοῦ ὑποψηφίου γαμβροῦ. Ἔπρεπε νὰ ἀνατεθῆ εἰς ἀρμοδιώτερον πρόσωπον ἢ διαπραγματεύσις. Ἐὰν δὲν ἔσπευδεν ὁ ἀσυλλόγιστος καθηγητὴς νὰ ὀνομάσῃ αὐτὸν ὡς ἀντιπρόσωπον, ἡδύνατο νὰ συμβουλευθῶσι περὶ τοῦ πρακτέου τὴν ἐξαδέλφην του, καὶ μάλιστα νὰ ἐμπιστευθῶσι εἰς ἐκείνην τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πράγματος. Τώρα ὅμως ἡ ἀνάμιξις τῆς ἡδύνατο νὰ δώσῃ νέαν ἀφορμὴν δυσαρεσκείας εἰς τὸν Κον Μητροφάνην. Διατί ἐν τούτοις νὰ μὴ ζητηθῆ ἡ συμβουλή τῆς; Ἦτο ἄνθρωπος μὲ νοῦν καὶ πείραν, καὶ ἱκανὴ νὰ ἐξεύρῃ τρόπον πρὸς ἀντιμετώπισιν πάσης δυσκολίας. Πρὸς στιγμὴν ὁ Λιάκος ἀπεφάσισε νὰ προστρέξῃ εἰς αὐτήν. Ἀλλὰ μετὰ δευτέραν σκέψιν ἐθεώρησεν, ἐν πρώτοις, ὡς ἄτοπον τὸ νὰ διακοινώσῃ εἰς τρίτον τὸ μυστικὸν τοῦ φίλου του, ἐν ἀγνοίᾳ του, καὶ δεύτερον, ὡς ἄνανδρον τὸ νὰ μὴ ἐκτελέσῃ μετὰ θάρρους τὴν εἰς αὐτὸν ἀνατεθείσαν ἐντολήν, ἀποῦ ἄπαξ τὴν ἀνεδέχθη. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἀπόφασις! Καὶ ἐπορευθῆ ὁ Λιάκος, οὐχὶ ὅμως ἄνευ ἐνδομύχου τινὸς παραχῆς, πρὸς τὸ ἐμπορικὸν κατὰστημα τοῦ πατρὸς τῆς ἐρωμένης του.

Ὁ Κος Μητροφάνης παρελάμβανε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μερίδα καφέδων. Τὰ κάρρα ἤρχοντο κατὰ σειράν ἐκ τοῦ τέλωνείου, οἱ δὲ ἀχθοφόροι μετέφερον τοὺς σάκκους ἀπὸ τὰ κάρρα ἐντὸς τῆς ἀποθήκης. Μετὰ δυσκολίας ὁ Λιάκος ἐπροχώρησε μέχρι τῆς θύρας.

Ἡ τετράγωνος ἀποθήκη ἦτο εὐρεῖα. Ἡ μία ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ γωνιῶν τῆς, χωριζομένη διὰ φραγῆς ἐκ σανίδων, ἐχρησίμευεν ὡς γραφεῖον. Τοῦτο ἐφωτίζετο δι' ἐνὸς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σιδη-

ροφράκτου παραθύρου. Ἀλλὰ τὸ ἐκεῖθεν κα ἐκ τῆς ἀνοικτῆς θύρας εἰσδύον εἰς τὴν ἀποθήκην φῶς δὲν ἦτο ἀρκετὸν ὅπως διακρίνη εὐκόλως τὰ ἐν αὐτῇ ὁ ἔξωθεν ἐρχόμενος. Ὁ Λιάκος, ἰστάμενος ἐπὶ τῆς εἰσόδου, δὲν ἔβλεπε τὰ ἐντὸς τῆς ἀποθήκης, ἀλλ' ὅμως ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι δὲν ἦλθεν εἰς στιγμὴν κατὰλληλον. Ζωηρὰ διένεξις ἐγένετο ἐκεῖ. Τὸ ἀντικείμενόν τῆς οὔτε ἡδυνήθη, οὔτε ἐφρόντιζε νὰ ἐξακριβώσῃ. Λόγοι δριμεῖς ἀντηλλάσσοντο καὶ ὑψοῦντο φωναὶ ὀργίλαι, μεταξύ δ' αὐτῶν ἀντήχει ἐπιβλητικὴ καὶ βροντώδης ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἐμπόρου.

Ὁ Λιάκος ἔμεινε ἐκπληκτος ἐπὶ τῆς εἰσόδου. Ἐγνώριζεν ἐκ φήμης τὴν αὐστηρότητα τοῦ Κου Μητροφάνους, ἀλλὰ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἡ ὀργὴ ἡδύνατο νὰ ἐπιτείνῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὴν σοβαρὰν καὶ συνήθως ἤσυχον φωνὴν του. Ἐφοβήθη καὶ ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῆ ἀπαρατήρητος, ἀλλ' αἴφνης ὁ γέρον, διακόψας τὴν λογομαχίαν, τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως ἐκ τοῦ βήθους τῆς ἀποθήκης:

— Τί ἀγαπάτε, Κύριε Λιάκε;

— Ἐπεθύμουν νὰ σὰς εἶπω δύο λέξεις, ἀλλὰ σὰς ἀπασχολῶ. Ἐρχομαι ἄλλην ὥραν.

— Περάσετε εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ἐρχομαι ἀμέσως.

Ὁ Λιάκος διασκελίσας διαφόρους σάκκους εἰς ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς μόνης ἐκεῖ διαθεσίμου καθέκλας, παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ διευθυντοῦ. Ὁ περὶ αὐτὸν ἀπὸ ἀπέπνευ βραῦ ἄρωμα συμμίκτων ἀποικιακῶν εἰδῶν, ἀντήχει δὲ ἡ ἐπαναληφθεῖσα ἐν τῇ ἀποθήκῃ βοή τῆς ἔριδος, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας διέκρινε τὰς λέξεις «βάρος, σάκκοι, τελωνεῖον» συχνάκις ἐπανερχομένας εἰς τὴν συζήτησιν. Καὶ ἤκουεν ὁ Λιάκος, ἀναλογιζόμενος τὸν γέροντα καθὼς τὸν εἶδε χθὲς εἰς τὸν περίπατον, μὲ τὰς δύο του θυγατέρας ἐκατέρωθεν, ἤρεμον καὶ γαληνιαῖον, ἐνῶ σήμερον...

Μετὰ τινα λεπτὰ ἐκόπασεν ὁ θόρυβος, ἀνεχώρησαν οἱ φιλονεικοῦντες, καὶ ὁ Κος Μητροφάνης εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον σύνοφρος εἰσέτι.

— Εἰς κακὴν ὥραν ἦλθα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λιάκος.

— Ἐρχεσθε ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Κου Πλα-

τέα, ὑποθέτω, εἶπεν ὁ γέρων μὲ ὕφος μᾶλλον εἰρωνικόν.

— Μοῦ εἶπε τὴν ὁμιλίαν τὴν ὁποίαν εἶχατε τὸ πρῶν.

— Ὅμολογῶ, Κύριε Λιάκε, ὅτι ἡ αὐτόκλητος μέριμνά σας περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς θυγατρὸς μου, μοῦ ἐφάνη ὀλίγον παράδοξος.

— Κύριε Μητροφάνη, πιστεύσατε, παρακαλῶ ὅτι ἡ πρότασις τοῦ Κου Πλατέα ἦτο αὐθόρμητος καὶ ὅτι δὲν τὴν ὑπεκίνησα ἐγώ.

Ὁ γέρων ἐμειδίασεν εἰς ἐνδειξιν δυσπιστίας.

— Ὡς μόνον πταῖσμα, ἐξηκολούθησεν ὁ Λιάκος, δύναται νὰ μοῦ προσαφθῇ ὅτι χθές, εἰς στιγμὴν διαχύσεως, διεκοίμωσα εἰς αὐτὸν τὸ μυστικόν μου. Ἀλλὰ ποτέ, βεβαιωθῆτε, ποτέ δὲν μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ τὸν προτρέψω εἰς τὸ σημερινόν του διάβημα, καὶ μὲ ἀδικεῖτε μεγάλως ἀποδίδων αὐτὸ εἰς ἰδικήν μου ἰδιοτελῆ ὑποκίνησιν.

— Σᾶς πιστεύω, ἀφοῦ τὸ λέγετε, καὶ δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω πῶς συνέπεσε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν κόρην μου, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, ἴσα ἴσα σήμερον, ὕστερον ἀπὸ τὴν χθεσινήν σας ἐξομολόγησιν... Ὅπωςδὴποτε, ἐξηκολούθησε διακόπτων τὸν Λιάκον, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ εἶπῃ τι, ὅπως δὴποτε, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω ἀμέσως ἀπόκρισιν. Δώσατέ μου τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῶ. Καὶ μὴ λάβετε τὸν κόπον νὰ ἐλθετε. Θὰ σᾶς μνησῶ.

Τὰς τελευταίας λέξεις ἐπρόφερον ὁ γέρων πολὺ ξηρὰ. Ὁ Λιάκος ἀνεχώρησεν ἀποσβολωμένος. Δὲν ἦτο ἄρνησις καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ βεβαίως συγκατάθεσις δὲν ἦτο ἡ ζητηθεῖσα ἀναβολή. Τὸ δὲ χειρότερον ἦτο τὸ ὕφος, ὁ τρόπος τοῦ Κου Μητροφάνους. Τοῦτο ἠδύνατο ἴσως νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν προγενεστέραν δυσαρέσκειάν του, ὡς ἐκ τῆς διενέξεως περὶ τῶν καφέδων, ἀλλ' οὐχ ἦττον, ἰδοῦ, καθὼς ἐφοβεῖτο, τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς διαπραγματεύσεως ἐπροκάλει τὴν ὑπόψιν τοῦ πενθεροῦ καὶ ταυτοχρόνως ἔφρασε τὸ στόμα του. Πόσα ἠδύνατο νὰ εἶπῃ πρὸς τὸν Κον Μητροφάνην, καὶ ἐντούτοις δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ τίποτε! Συνησθάνετο ὅτι ἡ μεσολάθεισις του ἔβλαψεν ἤδη, καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ μέχρι τέλους βλάβην ἀνεπανόρθωτον. Ἀπητεῖτο διπλωμάτης ἐπιδεξιώτερος πρὸς διεκπεραιώσιν τῆς ὑποθέσεως. Διατί νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τὴν πρώτῃν του ἐμπνευσιν καὶ νὰ μὴ προστρέξῃ εἰς τὴν ἐξαδέλφην του; Διατί καὶ τώρα ἔτι νὰ μὴ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειάν της; Ὁ Πλατέας δὲν θὰ δυσανασχετήσῃ διὰ τοῦτο, ἐὰν μάλιστα ἐπέλθῃ οὕτω ἡ ἐπιτυχία.

Ἐν μέσῳ τῆς παρουσίας ἀμηχανίας ὁ ἄνθρωπος εἶχε τὴν ἀνάγκην ἐνθαρρύνσεώς τινος καὶ ὑποστηρίξεως, ἐνῶ δ' ἐξ ἐνός ἐδίσταζε σκεπτόμε-

νος καθ' ἑαυτὸν νὰ ὑπάγῃ, νὰ μὴ ὑπάγῃ, ἐξ ἄλλου οἱ πόδες του τὸν ἔφερον αὐτομάτως πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφης του. Ἐνώπιον τῆς θύρας ἔπαυσε πᾶσα πλέον ἀμφιβολία.

Ὁ Λιάκος εὔρε τὴν ἐξαδέλφην του καταγινομένην εἰς τὸ νὰ μετασχηματίσῃ τὸ περυσινὸν φόρεμα τοῦ πρωτοτόκου της, πολὺ στενὸν ἤδη δι' ἐκείνον, εἰς νέον ἔνδυμα διὰ τὸν ὑστερότοκον, διὰ τὸν ὁποῖον τὸ κατεσκευάζεν ἐκ προθέσεως ἰκανῶς καὶ πάλιν πλατὺ. Ἀμφότεροι ἔλειπον εἰς τὸ σχολεῖον, αἱ δὲ μεταξύ τῶν δύο ἐκείνων ἀποκτηθεῖσαι τρεῖς θυγατέρες ἐμελέτων τὰ μαθήματά των ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μητρὸς, λαμβάνουσαι συγχρόνως ἐκ τοῦ μητρικοῦ παραδείγματος μάθημα πρακτικὸν οἰκιακῆς οἰκονομίας.

Ἡ ὀξυδερκὴς μήτηρ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Κου Λιάκου, ὅτι δὲν τὸν νῆχαρίστει μεγάλως ἡ παρουσίαι τῶν κορασίων καὶ τὰ ἔστειλε νὰ παίξωσιν, ἐπισπεύδουσα τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐπιμελείας των.

— Τί ἔχομεν πάλιν, ἠρώτησεν ἅμα ἔμειναν μόνοι. Τί τρέχει;

— Ποῖος εἶπεν ὅτι τρέχει τίποτε;

— Αἱ δὰ, ὡσὰν νὰ μὴ σὲ γνωρίζω! Φαίνεται ἀπ' ἐδῶ ἕως ἐκεῖ, ὅτι ἔχεις νὰ μοῦ εἶπῃς κᾄτι σπουδαῖον.

Τὸν ἐγνωρίζεν ἀληθῶς, ὄχι μόνον καθὸ παιδίθεοι μεγαλώσαντα ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ γυναικεῖον διορατικόν της ἐνεβάθυνεν εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς ἐρώσεως καρδίας του. Ἐνόμιζε καὶ ὁ Λιάκος ὅτι γνωρίζει κατὰ βάθος τὴν ἐξαδέλφην του. Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν δὲν ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἀπελάμβανεν εὐκόλως τὴν ἐπικουρίαν της πρὸς τελεσφόρησιν διαπραγματεύσεως, τῆς ὁποίας τὴν πρωτοβουλίαν δὲν ἐφρόντισεν ἐγκαίρως νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτῆς; Ἠγάπα ἡ ἐξαδέλφη του ν' ἀναμιγνύηται εἰς ὑπανδρολογήματα ἐν γένει, ἰδίως δὲ προκειμένου περὶ προσώπων προσφιλῶν, ἀλλ' εἶχε τὴν ἀξίωσιν, οὐδόλως ἀδικαιολόγητον δοθείσης τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα ἰκανότητός της, τοῦ νὰ λαμβάνῃ μέρος πρωταγωνιστοῦ κατὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν διεξαγωγὴν γαμηλίων συνδυασμῶν. Ἀλλῶς, οὔτε τοὺς ἐνέκρινεν εὐκόλως, οὔτε ἐστερεῖτο διαθέσεως πρὸς ἀνατροπὴν των.

Ἄνευ τῆς ταρχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριψε τὸν Λιάκον ἡ ἀποτυχία του εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κου Μητροφάνους, θὰ ἐλάμβανεν ἴσως τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως ἐξευμενίσῃ τὴν ἐξαδέλφην. Ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη περὶ τούτου, δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ ἐννοήσῃ τὸ λάθος του.

Ὅτε, ἄνευ προοιμίων, εἶπεν ὅτι εὔρε τὸν γαμβρὸν διὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς ἐρωμένης του, ἀντὶ τοῦ νὰ ἐκφράσῃ ἡ ἀκούουσα τὴν εὐχαρίστησιν ἢ τοῦλάχιστον τὴν περιέργειάν της, ἐξηκολούθησε τὸ ράψιμον μετὰ προσποιητῆς ἀδιαφορίας, καὶ μόνον ἐν

Ἄ ἐξῆλθε τῶν χειλέων της, ἐν Ἄ μεταξύ ἐρωτήματος καὶ ἐπιφωνήματος. Ἄλλ' εἶτε ἀπορίαν ἐξέφραζεν εἶτε εἰρωνίαν, τὸ Ἄ ἐκεῖνο ἐπάγωγος τὸν Λιάκου.

— Ὅλα λοιπόν, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅλα θὰ μοῦ ἔρχονται ἀνάποδα!

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός σου ὁ γαμβρός, ὑπέλαβεν ἡ ἐξαδέλφη μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν της.

— Ὁ Κύριος Πλατέας.

Ἡ ἐξαδέλφη ἔπαυσε διὰ μιᾶς τὸ ράψιμον καὶ ὕψωσε πρὸς τὸν Λιάκου τοὺς ὀφθαλμούς, πλήρεις φαιδρᾶς ἐκπλήξεως.

— Ὁ Κύριος Πλατέας! ἀνέκραξε.

Καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ, νὰ γελᾷ! Ποτὲ ὁ Λιάκος δὲν τὴν εἶδε τόσον εὐθυμον.

— Δὲν τὸ βλέπω τόσον ἀστείον τὸ πρᾶγμα εἶπε μετὰ πολλῆς σοβαρότητος.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀπεκρίθη ἐκείνη, προσπαθοῦσα νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτα. Μὲ συγχωρεῖς ἂν σὲ προσβάλλω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου σου, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν φαντασθῶ ὡς γαμβρόν καὶ νὰ μὴ γελᾶσω.

Καὶ ἤρχισε πάλιν φαιδρυνομένη. Ἄλλὰ βλέπουσα τὴν μεγάλην τοῦ Λιάκου δυσἀρέσκειαν, ἐπανελάβε σοβαρώτερον·

— Πῶς τὸ ἐσοφίσθης αὐτὸ τὸ συνοικέσιον;

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, χωρὶς ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐρώτησιν. Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ εἴπῃς τί τοῦ εὐρίσκεις τὸ ἐπιλήψιμον.

— Ἐπιλήψιμον! ἀνέκραξεν ἡ ἐξαδέλφη μιμουμένη τὴν φωνὴν του. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἐπιλήψιμος, εἶνε ἀπλῶς γελοῖος.

— Ὁμολογῶ ὅτι τὸ ἐξωτερικόν του δὲν εἶνε ἐπιβλητικόν. . .

— Ἐπιβλητικόν! Ὅλον μεγάλας λέξεις μοῦ λέγεις! Τώρα θὰ μοῦ ἀπαγγείλῃς καὶ κανένα στίχον τοῦ Ὁμήρου.

— Ἀκουσέ με, ἐπανελάβεν ὁ Λιάκος μεταβαλὼν ὕφος. Κ' ἐγὼ κατὰ πρῶτον ἐθεώρησα τὸ πρᾶγμα καθὼς σύ. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐσκέφθην καλλιτέρα, ἐπέισθην ὅτι ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις δὲν ἦτο ἡ ὀρθή. Ὁ Πλατέας ἔχει ὅλα τὰ προσόντα καλοῦ συζύγου. Θὰ εἶναι γελοῖος, ἂν θέλῃς, ὡς μνηστήρ, θὰ εἶναι γελοῖος τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του μὲ τὰ στέφανα ἐπὶ κεφαλῆς. . .

Ἡ ἐξαδέλφη ἐξεκαρδίσθη, ἐπεχύθη δ' ἐπὶ τέλους ἰλαρότης καὶ εἰς τοῦ Λιάκου τὸ πρόσωπον. Ἄλλ' ἀφοῦ παρῆλθε τῆς εὐθυμίας ἡ ἔκχυσις, ἐπανελήφθη σπουδαιότερον ἡ ὀμιλία, καὶ ἀφηγήθη καταλεπτῶς ὁ Λιάκος τὰς περιπετείας πάσας τῆς ὑποθέσεως. Καθόσον δ' ἐπροχώρει εἰς τὴν διήγησιν ἔβλεπεν ὅτι διεσκεδάζοντο βαθμηδὸν αἱ προκαταλήψεις τῆς ἐξαδέλφης του, μολοντί ἐξηκολούθει ἀντιλέγουσα ὅτε ὁ λόγος κα-

τέληξεν εἰς τὴν ψυχολογικὴν ἀνάλυσιν τοῦ ὑποψήφιου γαμβροῦ.

— Εἶναι ὑποχονδριακός, ἔλεγε.

— Φροντίζει περὶ τῆς ὑγείας του, ἀντέλεγεν ὁ Λιάκος, διότι δὲν ἔχει περὶ ἄλλου νὰ φροντίσῃ. Φροντίς του μεθούριον θὰ εἶναι ἡ σύζυγός του, καθὼς ἦτο ἡ μήτηρ του ἐνόσω ἐξῆ, καὶ θὰ λησμονῶσῃ τὸ ὑποχονδριόν του.

— Εἶναι σχολαστικός.

— Μικρὸν τὸ ἐλάττωμα διὰ διδάσκαλον.

Βλέπων τὰς ἀντιρρήσεις περιοριζομένας εἰς τὰ ἠθικὰ μόνον προσόντα τοῦ γαμβροῦ, ὁ Λιάκος ἐθεώρει τὴν νίκην ἐξασφαλισθεῖσαν ὡς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του. Τὸ ζήτημα ἦτο ἐὰν θὰ φέρῃ δυσκολίας ἡ νύμφη.

— Ἐκείνη! ἀνέκραξεν ἡ ἐξαδέλφη ἀποκρινομένη εἰς τὴν περὶ τούτου ἐρώτησίν του. Ὅχι τὸν Πλατέαν, ἀλλὰ δὲν ἠξέυρω ποιὸν νὰ τῆς προτείνουν, θὰ τὸν δεχθῆ! Ἀφοῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταπίσῃ τὸν πατέρα της καὶ νὰ μείνῃ ἐλευθέρα, θὰ ὑπανδρευθῆ τὸν πρῶτον ὁ ὁποῖος τὴν ζητήσῃ, διὰ νὰ μὴ εἶναι πρόσκομμα εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀδελφῆς της. Ἐχει ψυχὴν ἀγγελικὴν, ἐξηκολούθησε μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Δὲν γνωρίζει τὴν ἀξίαν της ἡ ἴδια, γνωρίζει μόνον ὅτι δὲν εἶναι ὠραία, καὶ ἐν τῇ μετριοπροσύνῃ της μεγαλοποιεῖ τὴν ἀσχημίαν της. Εἶναι ἡ αὐταπάρνησις προσωποποιημένη! Δὲν πρέπει ὅμως διὰ τοῦτο καὶ νὰ θυσιασθῆ!

— Ἄλλὰ νομίζεις ὅτι θὰ θυσιασθῆ ὑπανδρευομένη τὸν Πλατέαν;

— Ἡξέυρω κ' ἐγώ;

Ἡ ἐπιφυλακτικὴ αὕτη ἐντύπωσις, ἀντὶ τοῦ προτέρου γέλωτος, ἐνεθάρρυνεν ἔτι μᾶλλον τὸν Λιάκου.

— Ἐὰν ἦτο ἀδελφὴ σου, ὑπέλαβεν, ἡ κόρη σου, θὰ τὴν ἀπέτρεπες;

Ἡ ἐρώτησις τὴν ἤγγισε βαθύτερον ἢ ὅσον ἐνόμιζεν ὁ Λιάκος. Ἡ μία τῶν θυγατέρων της ἀδικηθεῖσα ἀπὸ τὴν φύσιν, παρῆγεν ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν μητρικὴν καρδίαν της ἀνησυχίας διὰ τὴν μέλλουσαν ἀποκατάστασίν της. Δὲν ἐγέλα πλέον. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ὑγράνθησαν, καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ Λιάκος, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ προκαλέσαντα τὴν συγκίνησιν της αἷτια, ἤρκεσθη θεωρῶν ὡς συγκατάθεσιν τὴν σιωπὴν της.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησε, βοήθησέ με νὰ τὰ καταφέρωμεν.

Καὶ διὰ νὰ τὴν ἐξάψῃ πρὸς τὴν πάλιν παρέστησε τὰς μεγάλας δυσκολίας, τὰς ὁποίας παρῆγεν ὁ χαρακτήρ τοῦ Κου Μητροφάνους, ὡμολόγησε τὴν ἰδικὴν του ἀνικανότητα, ἀνεκέρυξεν ὅτι ἡ ἀνάμιξις του ἠλάττωσε τὰς πιθανότητας ἐπιτυχίας, ὅτι ἡ διαπραγματεύσεις ἀποβαίνει ἤδη δυσχερεστέρα ἢ ἐὰν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀνελάμβανεν

μόνη εκείνη, και διεβεβαίωσεν ὅτι και πάλιν εκείνη μόνη ἠδύνατο νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ πράγματα και νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς αἴσιον πέρας. Αἱ ὑπεκφυγαὶ και αἱ ἀντιρρήσεις τῆς ἐξήσθενον ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον. Ἐπὶ τέλους ὁ Λιάκος ἐθριάμβευσε. Μετὰ τριῶν ὥρων ἀδιάκοπον συνομιλίαν κατώρθωσεν ὥστε ἡ ἐξαδέλφη παρήττησε τὴν ἐργασίαν, πρὸς ζημίαν πρόσκαιρον τοῦ ὑστεροτόκου υἱοῦ τῆς, ἠτοιμάσθη, και ἐξῆλθον οἱ δύο ἑμοῦ τῆς οἰκίας τῆς, εκείνη μὲν ὅπως συνδιαλεχθῆ μετὰ τοῦ Κου Μητροφάνους, ὁ δὲ Λιάκος πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Κου Πλατέα.

Ε'

Ὁ πτωχὸς καθηγητὴς ἐπερίμενε τὸν σωτήρᾶ του ἐναγωνίως.

Ὅτε ἀνῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του εὔρε τὸ πρόγευμα ἑτοιμον, τὴν δὲ Φλουροῦν ἀνησυχούσαν διὰ τὴν ὄλως ἀσυνήθη βραδυότητά του. Αἱ δώδεκα εἶχον σημάνει πρὸ εἴκοσι λεπτῶν!

Ἐπεινά ὁ Κος Πλατέας και ἔφαγε μὲ ὄρεξιν. Ἐντούτοις ὁ νοῦς του ἦτο πλήρης σκέψεων και ἀνησυχιῶν. Ἡσθάνετο δὲ τὴν ἀνάγκην νὰ ἑμιλῆ περὶ αὐτῶν και ἐστενοχωρεῖτο μὴ ἔχων πρὸς τίνα νὰ ἑμιλήσῃ. Ἥθελε νὰ διακοινώσῃ εἰς τὴν Φλουροῦν τὰ διατρέχοντα, ἀλλ' ἡ γραῖα ὑπῆρξα οὔτε νὰ λέγῃ οὔτε ν' ἀκούῃ πολλά ἠρέσκετο. Δὲν ἦτο αὕτη πρόσωπον κατάλληλον πρὸς διάλογον. Ἄλλως δὲ συνεστέλλετο ὁ κύριός τῆς νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὴν ὅτι ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῆ. Τὸ ἄκουσμα θὰ ἦτο ἰσοδύναμον πρὸς ἀγγελίαν ἐκθρονίσεως. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς του ἡ Φλουροῦ ἐξήσκει ἐντὸς τῆς οἰκίας δικαιώματα μονοκρατορίας. Πρὸς τί νὰ τὴν λυπήσῃ προτοῦ τελεσθῆ τὸ γεγονός;

Και ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῆ ὁ Κος Πλατέας. Ἐπρεπε νὰ ἑμιλήσῃ διὰ νὰ μὴ σκάσῃ. Ἀλλὰ μὴ τολμῶν νὰ ἐκφράσῃ ἀπ' εὐθείας τὸ ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν του, προσέφυγεν ἐπὶ τὸ διπλωματικώτερον εἰς σχέδιον περιφραστικόν και ἐσκέφθη νὰ φέρῃ ἐντέχνως τὸν λόγον ἐκ τοῦ φαγητοῦ εἰς τὸν γάμον.

— Φλουροῦ, εἶπεν, ἐπαράβρασε τὸ βραστόν.

Ἡ Φλουροῦ δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὕψωσε τὸ βλέμμα ἐκ τοῦ παραθύρου πρὸς τὸν ἥλιον, πρὸς ὑπόδειξιν ὅτι τὸ λάθος δὲν ἦτο ἰδικόν τῆς, ἀλλὰ τοῦ κυρίου τῆς, ὅστις ἤργησε νὰ ἔλθῃ. Ἡ σιωπηλὴ αὕτη ἀπολογία δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν καθηγητήν.

— Ἐπὶ τοῦ ὄλου, ἐπανελάβε, δὲν τρώγεται σήμερον τὸ φαγητόν σου.

— Νὰ ποῦ τὸ ἔφαγες!

Εἰς τὸ ἀκαταμάχητον τοῦτο ἐπιχείρημα προσέφυγε συνήθως ἡ Φλουροῦ. Και ἄλλοτε μὲν ἐγέλα ὁ κύριός τῆς λέγων ὅτι τὸ ἔφαγε διότι ἐπεινά, ὄχι διότι ἦτο νόστιμον· σήμερον ὅμως ἐθύ-

μωσε, ἐθύμωσε δὲ ὄχι διὰ τὴν ἀπόκρισιν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ διότι σήμερον ἴσα ἴσα δὲν εἶχε λόγον αἰτιάσεως κατὰ τῆς μαγειρικῆς τέχνης τῆς Φλουροῦς. Ὅπως δὴποτε ὁ θυμὸς ἔκοψε τὸ νῆμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐσχεδιάζε νὰ ἔλθῃ ἐκ τοῦ φαγητοῦ εἰς τὰ περὶ τοῦ συνοικεσίου του, ὥστε ἀποτελεῖωσε τὸ πρόγευμά του ἐν σιωπῇ.

Ἄλλ' ὅτε ἡ Φλουροῦ ἐσήκωσεν ἀπὸ τὴν τραπεζάν τὰ πινάκια, ἀνεκάλυψεν αἴφνης νέαν ἀφετηρίαν πρὸς ἐναρξίν τῶν ἐκμυστηρεύσεών του. Παρετήρησε διὰ πρώτην φοράν μίαν παλαιὰν τρύπαν εἰς τὸ τραπέζομάνδιλον.

— Κύτταξε, εἶπε θέσας ἐπὶ τῆς τρύπας τὸν δάκτυλον. Τοῦ κάκου! Χρειάζεται νοικοκυρὰ ἐδῶ. Δὲν ἔχει ἄλλο! πρέπει νὰ πανδρευθῶ.

Ἡ Φλουροῦ συνίστειλε τοὺς ὤμους ὡσὰν ἔλεγε: Παραλογίζεται ὁ κύριός μου.

— Ἐκατάλαβες τί εἶπα; Σκοπεῖω νὰ πανδρευθῶ.

Ἡ Φλουροῦ ἐμειδᾶσε.

— Τί γελᾶς; Τὸ ἀπεφάσισα! Ὅα πανδρευθῶ.

Ἡ γραῖα τὸν ἠτένισεν ἀπορούσα.

— Μάλιστα! Ὅα πανδρευθῶ! Ὅα πάρω γυναικα!

— Ποιὰ σὲ παίρνει, ὑπέλαβεν ἡ Φλουροῦ.

— Ποιὰ μὲ παίρνει, ἀνέκραξεν ὁ καθηγητὴς.

Ποιὰ μὲ παίρνει!

Πλήρης ἀγανακτήσεως διὰ τὴν προσβλητικὴν παρατήρησιν, ἠθέλησε νὰ κατασυντρίψῃ διὰ τῆς εὐγλωττίας του τὴν γραῖαν, ἀλλ' ἡ ἀπάθειά τῆς ἔδωσε τὴν γλῶσσάν του. Ἐγερθεὶς ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του χωρὶς νὰ εἴπῃ τι ἐπὶ πλέον. Ἐκεῖ ἡ ὀργή του κατεπραῦνθη, ἀλλ' ἐξηκολούθει ἐπαναλαμβάνων καθ' ἑαυτὸν τὰς σκληρὰς λέξεις τῆς Φλουροῦς, καθόσον δὲ τὰς ἐπανελάμβανε τοῦ ἐφάνετο ὅτι δὲν ἔχει ὄλως ἄδικον ἢ ὑπῆρξίαν του. Και ἀνελογίζετο τὴν πρώτην διεβεβαίωσιν τοῦ Λιάκου, ὅτι οὐδέποτε τὸν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὡς γαμβρόν, και τὰς ὑπεκφυγὰς τοῦ Κου Μητροφάνους. Και τώρα, ἰδοῦ, ὁ Λιάκος δὲν ἐπέστρεψεν εἰσέτι. Διὰ τί; Ἐὰν ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ, θὰ ἤρχετο ἀμέσως νὰ φέρῃ τὴν ἀπόκρισιν. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἤθελε πολλὴν θεολογίαν. Ναὶ ἡ ὄχι. Βεβαίως ἡ ἀπόκρισις εἶναι ὄχι, και συστελλεται ὁ Λιάκος νὰ τὴν διακοινώσῃ. Ἄνόητος αὐτὸς νὰ ἐκτεθῆ δωρεὰν εἰς ἄρνησιν! Ἄνόητος! Τί ἤθελε εἰς ἔμβῃ εἰς τοιοῦτον χορόν; Ἄλλ' ὄχι! Ἐξέτελεσε τὸ καθήκόν του, ἀπέδειξεν εἰς τὸν σωτήρᾶ του τὴν εἰλικρίνειαν τῆς φιλίας του και τὴν ἔκτασιν τῆς εὐγνωμοσύνης του.

... Διὰ τί ὅμως ἀργεῖ τόσον ὁ Λιάκος; Διὰ τί δὲν ἐπιστρέφει τὸ ταχύτερον, ὥστε νὰ παύσῃ ἡ ἀβεβαιότης ὑπὸ τῆς ὁποίας βασιανίζεται; ... Και ἔβλεπεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ ὥρολόγιόν του, και ἠπόρει διὰ τὴν βραδυότητα τοῦ ὥροδείκτου. Ἡ ὥρα δὲν παρήρχετο! Ἐσηκόνετο, ἐκάθητο,

ἔβλεπεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀλλὰ δὲν ἐφάνετο ὁ Λιάκος. Ἐπροσπάθει ν' ἀναγνώσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ προσηλώσῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὸ βιβλίον καὶ τὸ ἔκλειε πάλιν. Τί μαρτύριον!

Ἐντούτοις ἦλθεν ἡ συνήθης ὥρα τοῦ περιπάτου. Ὁ Κος Πλατέας ἐκάθητο ἐπὶ ἀκανθῶν. Δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ πλέον ἐντὸς τῆς οἰκίας περιμένων τὸν Λιάκον. Ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ, θὰ περιορισθῇ σήμερον εἰς τὸν παλαιὸν του περίπατον. Θὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Βαπόρια.

Ἐκραξε λοιπὸν τὴν Φλουροῦν καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀλλ' ἔάν ἐν τῇ μεταξύ ἔλθῃ ὁ Κος Λιάκος νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὰ Βαπόρια. Ἐξήγησε δὲ λεπτομερῶς διὰ τίνος ὁδοῦ θὰ ὑπάγῃ καὶ διὰ τίνος ὁδοῦ θὰ ἐπιστρέψῃ, ὥστε ἀναλόγως νὰ ὀδηγήσῃ ἡ Φλουροῦ τὸν Κον Λιάκον, μὴ τυχὸν δὲν συναντηθῶσι. Ταῦτα πάντα περιττά, καθόσον μεταξὺ τῆς οἰκίας του καὶ τῶν Βαπορίων ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ γείνη ἡ συνάντησις, ἐκτὸς ἔάν ἐκ προθέσεως ἐκρύπτοντο οἱ συναντησόμενοι. Οὐχ ἦττον ἐπέμνε τοσοῦτον εἰς τὴν τοπογραφικὴν ἐξήγησιν, καὶ τοσοῦτοις ἐπανέλαβε τὰς ὀδηγίας του, ὥστε βαρυνθεῖσα ἡ γράϊα ἀνέκραξε μετ' ἀνυπομονησίας, «Καλά, καλά!» Ἦτο δὲ πρᾶγμα ἀσύνηθες δι' αὐτὴν νὰ ἐπαναλάβῃ δις τὴν αὐτὴν λέξιν.

Εἰς τὰ Βαπόρια δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ γεννητῆ, ὥστε ὁ Κος Πλατέας ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀτάραχος τὴν σειρὰν τῶν σκέψεών του. Ἀληθῶς πολλὴν σειρὰν δὲν εἶχον. Τὰ αὐτὰ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς πάντοτε! Τοσοῦτον κατείχετο ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων, ὥστε οὔτε ἐν ἡμίστιχον ὁμηρικὸν καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπεστήθισεν! Ἐάν ἐπέπρωτο νὰ διαρκέσῃ ἡ ἠθικὴ ἐκείνη στενοχωρία, θὰ ἐπέφερον ἀποτελέσματα δραστικώτερα καὶ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ψυχρολουσίας. Θὰ ἐλίγνευεν οὕτω βεβαίως ὁ πολύσαρκος καθηγητής.

Ὁ Λιάκος δὲν ἐφάνετο! Πρὸς στιγμὴν ἀπεφάσισεν ὁ Κος Πλατέας νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀνεύρεσίν του. Ἀλλὰ ποῦ; Ἐπειτα, ὑπεσχέθη ἐκείνος ὅτι θὰ ἔλθῃ, ἡ δὲ Φλουροῦ διετάχθη νὰ προετοιμάσῃ ἀναλόγως τὸ δεῖπνον. Ἀδύνατον νὰ μὴ ἔλθῃ!—Ἀλλὰ πῶς δὲν ἔρχεται;—Εἰκοσάκις ἀνήλθε καὶ κατήλθε τὰ Βαπόρια, στρέφων ἀενάως τὰ βλέμματα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας του, ἀλλ' οὔτε ὁ Λιάκος ἐφάνετο οὔτε ἡ σκιὰ του.

Ἐπὶ τέλους, ἐπὶ τέλους τὸν εἶδε μακρόθεν ἐρχόμενον!

— Αἶ; Ναὶ ἢ ὄχι; ἠρώτησεν ἄμα ἐπλησίασαν πρὸς ἀλλήλους.

— Στάσου, ἀδελφέ, νὰ πάρω τὴν ἀναπνοήν μου!

Ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ φίλου του ἐφοβήθη ὁ Λιάκος ὅτι θὰ ἠγχαριστεῖτο περισσότερον ἀκούων τὸ Ὅχι, ἢ τὸ Ναί.

— Μὴ μετενόησες; ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν πλήρης νέας ἀνησυχίας.

Θέσας φιλικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ καθηγητοῦ, τὸν ἔστρεψε πάλιν ὀπίσω, πρὸς ἐξακολουθήσιν τοῦ περιπάτου, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τὸν δυσωπήσῃ κολακεύων τὴν φιλοτιμίαν του.

— Μὴ φοβεῖσαι καὶ δὲν εἶναι καμμία ἀνόητη ἡ νέα. Ἐχει κρίσιν καὶ νοῦν, ὥστε θὰ θεωρήσῃ τιμὴν τῆς τὴν αἰτήσῃ σου καὶ εὐτυχίαν τῆς τὸ ν' ἀποκτήσῃ τοιοῦτον σύζυγον.

— Ἀφῆσέ τα αὐτά, ὑπέλαβε μὲ ὕφος ἡμερώτερον ὁ Κος Πλατέας, καὶ εἰπέ μου ποῦ εὕρισκται ἡ ὑπόθεσις; Τί ἔκαμες τόσῃν ὥραν;

Ὁ Λιάκος ἤρχισε τὴν διήγησιν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τὰ πάντα εἰς τὸν γαμβρόν. Ἀπεσιώπησε καὶ τοῦ Κου Μητροφάνους τὴν τραχύτητα καὶ τῆς ἐξαδέλφης του τὴν φαιδρότητα, παρέστησε δ' ἐπιδειξίως τὴν ἀνάγκην τῆς μεσολαβήσεώς της, εἰς τρόπον ὥστε οὐδεμίαν ὡς πρὸς τοῦτο ἀντίρρησην ἐπέφερον ὁ Κος Πλατέας. Τώρα ἡ ὑπόθεσις ἔμμενεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐξαδέλφης, ἡ ὁποία ὑπεσχέθη νὰ μηνύσῃ πρὸς τὸν Λιάκον, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κου Πλατέα, τὸ ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα τῶν διαπραγματεύσεων.

Ταῦτα ἀπετέλουν τὴν οὐσίαν τῆς συνομιλίας, ἀλλ' αἱ ἐρωτήσεις τοῦ Πλατέα καὶ αἱ λεπτομέρειαι τοῦ Λιάκου ἐπαναλαμβανόμεναι ἀποκατέστησαν μακρὸν τὸν διάλογον, ὁ δὲ ἥλιος ἔδυνεν ὅτε οἱ δύο φίλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ τιμῆσωσι τὸ δεῖπνον τῆς Φλουροῦς.

Μόλις εἶχον ἀπογευθῆ ὅτε ἡ θύρα ἐκρούσθη, ἡ δὲ Φλουροῦ εἰσελθοῦσα ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Λιάκον ἐπιστολήν. Ὁ Κος Πλατέας ἠγέρθη καὶ μετ' ἐπιδοκίμου φιλίου του, ἔβλεπε τὰς λέξεις τὰς ὁποίας ὁ Λιάκος μεγαλοφώνως ἀνεγίνωσκε.

«Φίλιπτε ἐξάδελφε,

«Φέρε μου ἀπόψε τὸν φίλον σου. Θὰ εἶναι καὶ «ἡ λεγάμενη εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἐλάτε ἐνωρίς.

Ἡ ἐξαδέλφη σου.»

— Αἶ, δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα; ἀνέκραξε περιχαρῆς ὁ Λιάκος. Ἐτοιμάσου νὰ πηγαίνωμεν! Ἐτοιμάσου!

Ἄλλ' ὁ Κος Πλατέας ἦτο κατηφής. Τὸν ἐφόβιζεν ἡ ἰδέα τοῦ νὰ συναντηθῇ μετ' ἐν τῇ νύμφῃ. Τί νὰ εἶπῃ; Πῶς νὰ φερθῇ; Καὶ ἔπειτα δὲν ἦτο εἰσέτι βέβαιος περὶ τῆς συγκαταθέσεως.—Διατί ἡ ἐξαδέλφη δὲν ἔγραψε καθαρὰ Ναὶ ἢ ὄχι; Κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλοῦσα.

Μετὰ κόπου πολλοῦ κατώρθωσεν ὁ Λιάκος νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἡ πρόσκλησις ἐσήμαινε Ναί, ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ πρὸ πάντων ἡ ἐξαδέλφη θὰ διευκολύνωσι κατὰ πάντα τὰ τῆς συνεντεύξεως. Ἐντούτοις ἀναλαβὼν χρεὴ θαλαμηπόλου τὸν ἐστόλισε, τὸν ἐκτένισε, τὸν ἐκαλλώπισεν ὅσον ἦτο δυνατόν, καὶ τὸν ἔσυρε σχεδὸν ἔξω τῆς οἰκίας. Τί

ἔδιδεν ὁ πτωχὸς καθηγητὴς διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ ποτήριον τοῦτο!

Καθ' ὅδον ὁ Λιάκος ἐπροσπάθει νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν Κον Πλατέαν τὴν εὐθυμίαν του, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας. Ἦτο πλήρης φαιδρῶν ἰδεῶν ἐκεῖνος, διότι ὁ γάμος τοῦ φίλου του ἐξησφάλιζε τὴν ἰδικήν του εὐτυχίαν, διότι ἀπόψε εἰς τῆς ἐξαδέλφης του, μετὰ τοσούτων ἡμερῶν χωρισμόν, ἔμελλε νὰ ἴδῃ τὴν ἐρωμένην του συνοδευούσαν βεβαίως τὴν ἀδελφήν της. Ἄλλ' ὁ καθηγητὴς δὲν εἶχε τοὺς αὐτοὺς λόγους εὐχαριστήσεως καὶ ἐβάδιζε σιωπηλός, μόλις προσέχων εἰς τὰς ἀστειότητας τοῦ φίλου του. Ἐσκέπτετο τί θὰ εἶπῃ πρὸς τὴν νύμφην, καὶ δὲν τὸ εὑρίσκει.

— Ἄ! ἀνέκραξεν αἰφνης, διακόπτων τὸν Λιάκον. Πῶς τὴν λέγουν;

— Ποῖαν;

— Τὴν νύμφην. Χθὲς ἐπροδόθη εἰς τὸν πατέρα της ὅτι δὲν ἐγνώριζα τὸ ὄνομά της. Νὰ μὴ τὴν πάθω καὶ ἀπόψε.

Ὁ Λιάκος ἐξεκαρδίσθη γελῶν διὰ τὸ ἀστεῖον τοῦ πράγματος. Εὐρίσκειτο εἰς καλὴν διάθεσιν ὁ φίλος καὶ τὰ πάντα ἦσαν ἀφορμὴ εὐθυμίας δι' αὐτόν. Ἄλλ' ὁ Κος Πλατέας δὲν ἐγέλα.

— Πῶς τὴν λέγουν; ἐκπέλαθε.

Ὁ Λιάκος ἠτοιαζέτο ν' ἀποκριθῆ, ὅτε αἰφνης ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἤκουσε τὸ ὄνομά του προφερόμενον ἀπὸ ἀνθρώπων ἐρχόμενον πρὸς αὐτούς.

— Λιάκε, σὺ εἶσαι;

Ἦτο ὁ σύζυγος τῆς ἐξαδέλφης φέρων μῆνυμα νὰ μὴ ἔλθῃ ὁ Κος Λιάκος εἰς τὴν συνέντευξιν. Ἡ προνοητικὴ προζενήτρια ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ εἶναι μόνος ὁ γαμβρός καὶ ἡ νύμφη μετ' αὐτῆς. Ἄλλως δὲ ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ δὲν παρευρίσκειται εἰς τὴν συνέντευξιν, ὥστε ὅπως περιττὴ ἡ παρουσία τοῦ Λιάκου. Ἡ διαταγὴ ἦτο νὰ συνοδεύσῃ οὗτος τὸν σύζυγόν της εἰς τὴν λέσχην.

Ἐκόπησαν τὰ ἥπατα τοῦ Πλατέα! Νὰ ὑπάγῃ μόνος! Καὶ πῶς θὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιον τῶν δύο Κυριῶν; Ὅχι. Τοῦτο δὲν γίνεται! Ἄλλ' ἐξ ἑνὸς μέρους ὁ Λιάκος, ἐξ ἄλλου ὁ σύζυγος τῆς ἐξαδέλφης, συνεννοῦντες τὰς προτροπὰς καὶ τὰς ἐνθαρρύνσεις των, συνώδευσαν τὸν δυστυχῆ γαμβρόν μέχρις οὗ ἐφθασαν ἐνώπιον τῆς οἰκίας, ἐκεῖ δὲ ἀνοιχθεῖσθαι τῆς θύρας τὸν ὤθησαν ἐντὸς αὐτῆς, τραυλίζοντα εἰσέτι διαμαρτυρήσεις, καὶ ἐπορεύθησαν ἐκεῖνοι πρὸς τὴν λέσχην.

Ὁ Λιάκος ὑπέμεινε σταϊκῶς τὴν ἀποπομπὴν του, ἀφοῦ ἡ ἐρωμένη του δὲν συμμετεῖχε τῆς συνεντεύξεως, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἡ ἐσπέρα τῶ ἐφάνη ἀτελείωτος εἰς τὴν λέσχην. Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ ὑπηρέτης τὸν εἰδοποίησεν ὅτι ὁ κύριος καθηγητὴς τὸν περιμένει κάτω. Κατέβη δρομαῖος τὴν κλίμακα καὶ εὔρε τὸν φίλον του

περιμένοντα ἔξω, εἰς τὴν ὁδόν. Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ εἶδεν ἀμέσως ὅτι τὰ πράγματα ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ἐφαίνεται ἄλλος ἀνθρώπος ὁ Κος Πλατέας.

— Τὰ ἐτελείωσες; ἠρώτησε μετ' ἀνυπομονησίας.

— Δὲν εἶναι διόλου ἄσχημη, ἀπάντησεν ὁ καθηγητὴς μετ' ἐμφάσεως μὴ προκαλουμένης ἐκ τῆς ἐρωτήσεως τοῦ φίλου του. Ὅταν ὀμιλῆ ἡ φωνὴ της εἶναι μουσικὴ, ἢ ἐκφρασίς της γλυκυτάτη! Τὸ δὲ χεράκι της... ὦ, τὸ χεράκι της εἶναι ἐντέλεια!

— Τὸ ἐφίλησες; ἠρώτησεν ὁ Λιάκος.

— Καὶ βέβαια, τὸ ἐφίλησα!

— Καὶ τί σοῦ εἶπε, τί τῆς εἶπες;

— Ποῦ νὰ σοῦ τὰ λέγω τώρα ὅλα! Τί δὲν τῆς εἶπα καὶ τί δὲν μοῦ εἶπε!

Καὶ ταπεινώσας τὴν φωνήν,

— Ἡξέυρεις τί μοῦ εἶπεν, ἐπρόσθεσεν. Ὅτι εἶναι εὐγνώμων καὶ εὐτυχὴς διότι τὴν ζητῶ εἰς γάμον ἀπὸ αἰσθημα φιλίας πρὸς σέ, διότι ὁ καλὸς φίλος θὰ εἶναι καὶ καλὸς σύζυγος. Τὴν παρεκάλεσα νὰ μὴ τὸ λέγῃ τοῦτο, διότι τότε κ' ἐγὼ θὰ λέγω ὅτι μὲ παίρνει μόνον ἀπὸ αἰσθημα ἀγάπης πρὸς τὴν ἀδελφήν της. — Καὶ διατί ὄχι; μοῦ ἀπεκρίθη. Ποῦ καλλίτερα ἠμποροῦμεν νὰ βασίσωμεν τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς μας;

Ὁ Λιάκος ἠσθάνθη τὴν συγκίνησιν ἀναβαίνουσαν εἰς τὸν λάρυγγα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ποῦ νὰ σοῦ τὰ μακρολογῶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Κος Πλατέας. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀποκτῶ θησαυρόν!

— Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες τὸ ὄνομά της, καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω τὴν ἰδίαν, πῶς τὴν λέγουν.

Ὁ Λιάκος ἐπλησίασε τὰ χεῖλη πρὸς τὸ αὐτίον τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἐψιθύρισε μυστηριωδῶς τὸ ζητούμενον ὄνομα.

— Ἰδοῦ ὅπου τὸ ἔμαθες.

— Ἐπὶ τέλους! ἀνέκραξεν ὁ Κος Πλατέας.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ καθηγητὴς ἀναβαίνων τὸν ἀνήφορον ἐπανελαμβάνε καθ' ἑαυτὸν τὸ νεωστὶ γνωστὸν ὄνομα, ἐπανελάμβανε δὲ καὶ ὁ Λιάκος περιπαθῶς τὸ πρὸ πολλοῦ λατρουόμενον ὄνομα τῆς ἐρωμένης του.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας, τὴν πρώτην μετὰ τὸ πάσχα Κυριακὴν, ἦτο ἑορτὴ καὶ πανήγυρις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κου Μητροφάνους. Ἐτελοῦντο συγχρόνως τῶν δύο θυγατέρων του οἱ γάμοι.

Ἐκ τῶν δύο γαμβρῶν ὁ φαιδρότερος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἦτο ὁ Λιάκος. Ἡ πραγματοποίησις τῶν πόθων του, ἢ ἀπόλαυσις τῆς εὐτυχίας, ἐπλήρουν γλυκείας ταραχῆς τὴν ψυχὴν του καὶ ἐδέσμευον τὴν γλῶσσάν του. Τοῦ Κου

Πλατέα ἡ χαρά, ἀπ' ἐναντίας, ἐξεχειλιζεν. Ἡ δ' εὐθυμία του ἦτο, ὡς φαίνεται, μεταδοτική. Πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἐγέλων μετ' αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ σεβασμιώτατος Σύρου καὶ Τήνου, ὁ εὐλογήσας τὸν διπλοῦν γάμον, συμμετέχων τῆς γενικῆς φαιδρότητος, ἠθέλησε ν' ἀστείθῃ καὶ ἐπυχηθῆ ὁμηρικῶς εἰς τὸν γαμβρόν,

Σοὶ δὲ Θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι με-
| ροιῶας.

Εἰς ταῦτα ὁ Κορ Πλατέας ἀπήντησε μεγαλοπρεπῶς,

Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πατρὸς!

Ἄλλὰ τὸ μὴ εὐστοχον τῆς ῥήσεως ἐπροκάλεσεν ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου Γυμνασιάρχου τὴν παρατήρησιν, μυστικῶς ψιθυρισθεῖσαν πρὸς τὸν σύζυγον τῆς ἐξαδέλφης τοῦ Διάκου, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος εἶναι ἀπειράκις βαθύτερος Ὀμηρικής τοῦ κυρίου Καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν.

Μετὰ τὸν γάμον ὁ Διάκος, λαβὼν τρίμηνον ἄδειαν ἀπουσίας, μετέβη εἰς τὴν πατρίδα του ὅπως παρουσιάσῃ τὴν νύμφην εἰς τοὺς γονεῖς του. Μεθ' ὀπόσης ἀνυπομονησίας ἀνέμενον τὴν ἐπιστροφήν τοῦ νεκροῦ ζεύγους ὁ Κορ Μητροφάνης καὶ ὁ Κορ καὶ ἡ Κυρία Πλατέα! Ὅτε δὲ ἐπὶ τέλους ἐπανῆλθον, μεθ' ὀπόσης χαρᾶς ἐνηγκαλισθήσαν ἀλλήλας αἱ δύο ἀδελφαί, καὶ πῶς ἔτρεμεν ἐκ τῆς συγκινήσεως ὁ γέρον πατήρ των!

Ἄμα οἱ δύο σύγγαμβροὶ ἔμειναν μόνοι, εἶδον ὁ εἰς τὸν ἄλλον κατὰ πρόσωπον μὲ βλέμματα ἐκφράζοντα ἀμιγῆ εὐχαρίστησιν.

— Σὲ ἠπάτησα λοιπὸν ὅτε σοῦ τὴν ἐγκωμιάζα; ἠρώτησεν ὁ Διάκος.

— Ἐθσαυρὸς, ἀδελφέ, ἀνεφώνησεν ὁ Πλατέας. Ἐθσαυρὸς! Μετὰ ἕξ μῆνας, ἐξηκολούθησε, θὰ σοῦ ζητήσω νέαν ἐκδούλευσιν. Σὲ θέλω ἀνάδοχον τοῦ ἀνεψιοῦ σου.

— Καὶ σεῖς, ὑπέλαβεν ὁ Διάκος.

— Ἄ! Καὶ σεῖς λοιπὸν!

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἐνηγκαλισθήσαν ἀλλήλους πλήρεις χαρᾶς.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΥΠΟΓΕΙΟΙ

Σημασία αὐτῶν πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ

Ὅπως ἡ φύσις διένειμε τὰ δῶρά της εἰς τὰ διάφορα ἔτομα ἀνομοίως, οὕτως ἀνίσως διεμοίρασεν αὐτὰ καὶ εἰς ὀλοκλήρους λαοὺς καὶ χώρας. Ὅσοι ὅμως καὶ ἂν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ φύσις εὐνοοῦσα τὰς μὲν ἢ φθονοῦσα τὰς δὲ χώρας, σπανίως παρέλιπε νὰ δώσῃ αὐτῇ ἡ ἴδια καὶ ἐξισορρόπησιν τινα ἢ ἀντισταθμισιν ἀπέναντι τῶν καλῶν ἢ κακῶν δῶρων.

Αἱ χώραι π.χ. αἱ κείμεναι μεταξύ τῶν τρο-

πικῶν πληρώνουσι πολὺ ἀκριβὰ τὴν εὐχροίαν τοῦ οὐρανοῦ, τὴν θαψίλειαν καὶ τὸ ὑλομανὲς τῆς βλαστήσεως καὶ τὰ ἄφθονα καὶ πρόχειρα μέσα τῆς ὑπάρξεως· διότι καὶ φυτὰ ἐπιβλαβῆ βλαστάνουσι μεταξύ τῶν ὠφελίμων, καὶ δηλητηριώδη καὶ ἄγρια ζῶα παντὸς εἶδους ζῶσιν αὐτῶν ἐν ἀφθονίᾳ, καὶ πυρετώδης ἀήρ μολύνει τὰς πόλεις καὶ τυφῶνες καὶ σεισμοὶ συχνὰ καταστρέφουσι τὰς ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις. Οἱ ζῶντες ἐν τῇ βορείᾳ Ἑυρώπῃ, κερδίζουσι τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἐδάφους ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου των καὶ ὁ χειμὼν ὁ βαρὺς βασανίζει αὐτοὺς ἐπ' ὀλοκλήρον τρίτον τοῦ ἔτους.

Ἐυτυχίστερον κλίμα ἔχουσι αἱ δυτικαὶ καὶ νότιοι χώραι τῆς Ἑυρώπης, αἵτινες καὶ φυσικὰς καλλονὰς ἔχουσι πλείονας ἐν σχέσει πρὸς τὰς χώρας τοῦ βορρᾶ, μὴδ' αὐτῆς τῆς Ἑλβετίας ἐξαιρουμένης. Ὅτι ὅμως ἠρνήθη ἡ φύσις εἰς τὸν Γερμανὸν καὶ τὸν Ἄγγλον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, τοῦτο ἀντικατέστησε δι' ὑποχθονίων δῶρων. Καὶ αὕτη δὲ ἡ Γαλλία ἢ πολλῶ μᾶλλον τῆς Γερμανίας εὐνοηθεῖσα ὡς πρὸς τὸ κλίμα καὶ τὴν γονιμότητα τοῦ ἐδάφους, ὑστερεῖ πολὺ ταύτης ὡς πρὸς τοὺς ὄρυκτους θησαυροὺς· ἔτι μείζων εἶνε ἡ διαφορά κατὰ τε τὸ κλίμα καὶ τὰ ὄρυκτὰ μεταξύ Γερμανίας καὶ Ἰταλίας. Ὁ Ἑλβετὸς ἐπίσης οὐδὲως δύναται νὰ μεμψῆ τῆς φύσεως ὡς ἀδικησάσης αὐτόν, διότι αἱ πεδιάδες τῆς Ἑλβετίας βριθοῦσι γελώντων τοπίων καὶ ἀμπελώνων, ἡ δὲ μεγαλοπρέπεια τῶν ὀρέων καὶ ἡ χάρις τῶν λιμνῶν της προκαλοῦσι διηλεκτὸς βεῦμα ἐπισκεπτῶν ξένων. Στερεῖται ὅμως ὑπογείων θησαυρῶν, ἦτοι οὐδὲως ἐγκρύπτει λιθάνθρακας.

Καὶ δύναται μὲν ἡ Ἑλβετία ν' ἀναπτύξῃ πολυαριθμοὺς κινητικὰς δυνάμεις, χρησιμοποιοῦσα πρὸς τοῦτο κατὰ τὰς νέας τῆς φυσικῆς θεωρίας τὸ ὕδωρ τῶν ποταμῶν καὶ καταρρακτῶν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις αὗται εἶνε πάντως γλίσχρα ἀντικατάστασις, ὅταν ἐλλείπωσιν οἱ μαῦροι ἀδάμαρτες.

Ἡ κεντρικὴ θέσις τῆς Ἑλβετίας μέσφ τεσσάρων μεγάλων κρατῶν καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς πηγῆς ἀφ' ἧς πορίζεται αὕτη τοὺς λιθάνθρακας, ὧν γίνεται χρῆσις οὐ μόνον εἰς τὴν βιομηχανίαν ἀλλὰ καὶ πρὸς θέρμανσιν τῶν οἰκιῶν. Τοὺς λιθάνθρακας αὐτῆς ἡ Ἑλβετία δὲν δύναται νὰ προμηθευθῇ ἐξ Ἰταλίας, διότι ἡ χώρα αὕτη προσηγορευμένη αὐτοὺς πρότερον ἐξ Ἀγγλίας νῦν προμηθεύεται ἐκ Γερμανίας διὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τοῦ Ἀγίου Γοθάρδου τῆς διερχομένης διὰ μέσου τῆς Ἑλβετίας. Γεγονὸς δὲ ἕπερ χαρακτηρίζει πόσον ὁ ἀτμὸς ἐξεμψένεισε τὰς ἀποστάσεις εἶνε ὅτι ἡ Ἑλβετία πορίζεται τοὺς λιθάνθρακας αὐτῆς οὐ μόνον ἀπὸ γείτονος χώρας τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Βοεμίας. Εἰς τοὺς λιθάνθρακας δὲ κυρίως χρεωστεῖ τὸ Βέλγιον τὰ μεγάλα αὐτοῦ βιομη-